

בש"פ 5962/18 - יהודה מאור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5962/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

יהודה מאור

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
במ"ת 32413-07-18 שניתנה ביום 9.8.2018 על ידי
כבוד השופטת ד' מרשק מרום

תאריך הישיבה:

ה' באלול התשע"ח (16.8.2018)

בשם העורר:

עו"ד אלי כהן

בשם המשיבה:

עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

- מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז (כב' השופטת ד' מרשק מרום, מ"ת 32413-07-18), לפיה נעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

טענתו המרכזית, אך לא הבלעדית, של הסנגור היא כי ישנה אפליה בתוצאה בין העורר לבין שלושת הנאשמים האחרים בכתב האישום בתיק העיקרי, אשר נעצרו בפיקוח אלקטרוני.

2. טענת האפליה בעלת משקל רב גם בסוגיית מעצר עד לסיום ההליכים. ואולם, כשם שיש קושי מקום בו ישנן תוצאות שונות לגבי נאשמים דומים, כך יש קושי בתוצאה דומה לנאשמים בעלי מאפיינים שונים. המסקנה לגבי שני המצבים נגזרת מעיקרון השוויון. בענייננו, הגם שישנה חפיפה מסוימת במעשיהם של כלל הנאשמים בכתב האישום, ראייה כוללת של התמונה מובילה למסקנה שמעשיו של העורר חמורים בצורה משמעותית מאלו של חבריו הנאשמים. על פי עובדות כתב האישום, שהוכחו לכאורה, העורר רקם תכנית עבריינית בגדרה הוא שכר נכס, בו הוא הקים בית גידול לסם מסוכן מסוג קנבוס בכמויות מסחריות. כחלק מתכנית זו העורר אף עשה פעולות ברכוש אסור על מנת להסתיר את זהותו, והציג מצג שווא לפיו חברה, שהוא בעלים של מחציתה ומנהלה, היא בעלת זכויות השכירות בנכס. מכאן כי צודק בא כוח המדינה באומרו שיש לתאר את מעשיו לכאורה של העורר כהקמת מיזם עסקי של סמים.

תיאור זה מהווה תשובה לטענה נוספת של הסנגור, לפיה על רקע היעדר עברו הפלילי של העורר, שירותו בצבא, היותו אב והקביעה לפיה הערבים שהוצעו הינם נורמטיביים – יש מקום להורות על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני.

על פי מבחן המעשה, לא נפלה טעות בהחלטת בית משפט קמא. לפיה, על אף הנתונים שצוינו לטובת עמדת הסנגור, דין בקשת המעצר להתקבל. מעשי העורר מצביעים על תכנון ותחכום רב, תוך שילוב בין ביצוע עבירות סמים לבין עבירות כלכליות, כאשר האישום השני מייחס לעורר ביצוע עבירות של הלבנת הון. אף בא כוח העורר לא חלק על כך שהן הוכחו לכאורה. לפי חומר הראיות, העורר ניהל עסק גדול של סמים, על כל הציוד הדרוש לשם כך. לאמור יש להוסיף שבתסקיר צוין כי קיים סיכון להמשך התנהלות שולית ופורצת גבולות מטעם העורר, על אף ההמלצה החיובית.

3. המסקנה היא שלא נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי, להורות על מעצרו של העורר עד לסיום ההליכים. הערר נדחה.

ניתנה היום, ט' באלול התשע"ח (20.8.2018).

ש ו פ ט